

NAAR 'T NIEUWE LEVEN

't Volle licht valt op háár, de bruid, die nu de hooge trap afdaald, voor 't laatst in haar oude leven. Want nu gaat alles nieuw voor haar worden. Zij is de bruid van Christus; straks, in de kerk, voor het altaar, zweert ze Hem trouw. Dan behoort ze Hem toe, Hem alléén.

Maar dan zijn ook de kloosterdeuren voorgoed voor haar gesloten. En wij, de niet-Katholieken, hebben toch medelijden met haar, die straks der wereld afgestorven zal zijn. In romans en verhalen is ons immers ook de non altijd afgeteekend als een ongelukkig schepsel, die, levend, reeds dood is en die, als een vogel achter de tralies, hunkert naar de vrijheid.

Zoo kàn het zijn, maar zoo behoeft het niet. Want ook voor de non geldt, dat een leven van overgave en toewijding, een leven van zelfverloochening en dienende liefde, niet koud en ledig en treurig is. Daar zijn ook nonnen, die in haar taak een groote bevrediging hebben gevonden.

't Is toch wel een plechtig oogenblik voor de jonge vrouw, die nu den beslissenden stap gaat doen. De zusters staan verzonken in stil gebed en ze zien haar, omgeven door den teeren, luchtigen sluier, voorbijgaan. En zij zelf voelt ook het groote van dezen dag. Zij is de bruid van Christus. Zij doet afstand van alles en verzaakt de wereld, om Hem te winnen. Aardsche liefde mag haar niet meer bekoren. Voor haar geen ouderhuis meer, geen plaats aan moeders schoot om eens uit te schreien, als het leven wondde, geen droombeelden van liefde en man en kind. Alles geeft ze op voor Hem, dien ze toebehoort voor eeuwig.

Och, ik weet het wel, gij zegt iets van Roomsche dwalingen en van verkeerde inzichten en van zelfmisleiding. Goed, gij ziet het beter in en gij zult u niet in een klooster laten opsluiten, maar ik vraag toch uw eerbied en achting voor de jonge vrouw, die de lange les van zelfverloochening ten einde wil leeren, en die ernst maakt met haar volgen van Jezus.

En, inplaats van af te geven op de Roomsche dwalingen, moeten we ons ook maar eens gaan afvragen, of er bij ons, die het toch zoo goed weten, niet even groote of grootere dwalingen zijn.

Want wij leven vaak zoo gemakkelijk. En we maken het ons zoo gemakkelijk met onzen godsdienst. Die gaat zoo menigmaal buiten ons leven om, komt er in een verloren oogenblik bij, maar we kunnen 't er ook even goed buiten doen.

Wij leerden nog niet, ons te geven, te geven aan Hem, Die zich aan ons gaf, opdat Hij ons van zonde en dood zou verlossen.

Zie, dát moet toch het groote worden in ons leven, dat we ons aan Hem toewijden, met lichaam en

ziel, met alles wat wij hebben. Ja, dat moet zijn het groote in ons leven.

En zie nu nog eens naar de bruid, die daar, in het volle licht, de trappen afdaald, om zich zelf weg te schenken aan den hemelschen Bruidegom. Zij wil Hem liefhebben boven alles. Hebt ge nu geen achting voor haar?

Ze daalt neer, terwijl om haar is de stilte, en in haar de groote blijdschap. Hier is immers geen plaats voor treurigheid. Want het jubelt in haar hart, dat zij de goede keuze gedaan heeft, een keuze, die onberouwelijk is. En ze gaat langs de zusters, die haar reeds vóór gingen en die voor haar bidden.

* * *

Of zij dan niet dwaalt?

Zeker doet zij dat. Want het is niet noodig, om in een klooster te gaan. En het is een dwaling, dat de kloostermuren ook maar één zonde zouden buitensluiten. Ook dáár is de zonde. Ze sluipt rond door de zalen en gangen, ze is in het hart. Ook dáár de nijd en de afgunst. Ook dáár biddeloosheid en verharding des harten. Ook dáár de wellust en de wereldzin.

En ook de jonge vrouw, die nu trouw zweert aan haar Heiland, zal ten bloede toe te strijden hebben met zonde en schuld. Ook zij zal ervaren, dat ze een zondig mensch is. Knielend voor het Maria-beeld, zal soms haar hart weigeren, in te stemmen met wat haar mond belijdt.

Neen, niet in het klooster, maar in 't volle, rijke leven, wil de Heere ons plaatsen, opdat wij Hem zouden dienen. In dat volle, rijke leven moeten we staan, om dan de keuze te doen, die onberouwelijk is. En met zonde en schuld moeten we worstelen, om de overwinning te behalen.

Het komt aan op waarheid en oprechtheid, en ons leven moet getuigenis afleggen van de ernst van onze beloften, waarmee we ons aan Hem verbonden.

Maar dát is dan ook wel heel groot, dat een jonge vrouw belooft den Heiland lief te willen hebben boven alles. Die belofte kan nooit te hoog geschat worden. Die belofte is er een voor altijd en bergt het geluk in zich.

Zie, dat alles moet deze „bruid van Christus” nu in onze herinnering terugroepen. Want wij weten het wel, maar wij vergeten het zoo dikwijls. En de jonge vrouw, die nu haar belofte van trouw zal afleggen, moet er ons toe brengen, dat ook wij ons overgeven aan den Heiland van zondaren.

En dan maar 't leven in en door. Dan maar worstelen, om te overwinnen. Dan maar bidden, om te ontvangen. Dan maar geleden, om voor eeuwig verblijd te worden.

K.

NAAR 'T NIEUWE LEVEN

Naar een schilderij.